

I den lyriske stafetten vil vi at kolleger skal dele stemninger, tanker og assosiasjoner rundt et dikt som har betydd noe for dem, enten i arbeidet eller i livet ellers. Den som skriver får i oppdrag å utfordre en etterfølger. Slik kan mange kolleger få anledning til å ytre seg i lyrikkspalten.

Velkommen og lykke til! Tove Rutle – lagleder

Jeg leser mye, men det blir mest saksdokumenter og utredninger, og altfor lite av det som virkelig handler om livet; gode romaner og dypdykkende dikt.

Jeg har valgt to dikt. Et av Arne Garborg som har fulgt meg lenge og minner meg på den lokale kontekstens enorme betydning. Kontekst og forventningsavklaring er to av mine favorittord, ikke robust. Det andre er «Det mislikte diktet» av Jon Hjørnevik – et helt nytt bekjentskap. Han skriver gode, poengterte dikt. Enkeltvis kan de være svært morsomme, men sett i sammenheng forteller de en heller trist historie.

Dei største tankar vi alltid få
av verdsens det store vit,
men desse tankar dei brytast må,
lik strålar av soli, som alltid få
i kvar si bylgje ein annan lit

ARNE GARBORG

Jeg utfordrer kollega Geir Sverre Braut.

Hilsen fra
PETER ØGAR

Det mislikte diktet

Eg er som eit lite dikt,
det er ingen som har likt,
eit einsamt lite dikt,
som merkar omsorgssvikt.

Han som skreiv meg,
har kasta meg vekk,
dei som har lese meg,
vart sjuke og gjekk.

Dei som har sett meg,
vart aldri betatt.
Dei som har høyrte meg,
tetta øyra att.

Eg er det vesle diktet
som aldri nokon likte,
med ei heilsvart fortid
og utan håp i sikte.

Eg held meg i live
på pizza og øl,
sit oppe om natta
og les på meg sjøl.

JON HJØRNEVIK